

Горитѣ сж рѣдкостъ. Тукъ-тамѣ само стоятъ усамотени малки кории отъ джбови храсталаци и габъръ. Безводието е голѣмо. Но варовититѣ скали въ тая частъ не сж тѣй дебели както въ Делиормана, и населението по-лесно копае кладенци, които нѣкжде достигатъ до 80 метра дълбочина. На много мѣста сега водата се вади съ мощни помпи, но въ повечето села стоятъ още тѣй нареченитѣ „келева“ — едно колело карано отъ конь, около което се навива вжжето, което тегли тежкия коженъ толумъ (за вадене на водата се употрѣбаватъ не кофи, а сждове отъ кожа или платно, които се наричатъ толуми) отъ дълбокия кладенецъ. И тукъ, гдето се прекъсватъ варовититѣ скали, въ нѣкои долове има извори, а така сжщо и плитки кладенци. Добруджа има много подземна вода, която по-лесно, отколкото въ Делиормана, ще може да се използва, което ще стане вѣроятно скоро.

Грижата на държавата за вода въ тоя край е била голѣма още преди Балканската война. Още преди 35 години тогавашното правителство прати чужденци специалисти да проучатъ тоя въпросъ. Сега вече ние имаме българи, запознати напълно съ водоснабдяването, които ще могатъ да победятъ всички прѣчки, и Добруджа ще стане скоро още по-плодородна и по-весела. Нейниятъ видъ, особно пролѣтъ и въ рано лѣто, е вълшебенъ. Нашиятъ поетъ Йорданъ Йовковъ ни е оставилъ много и неповторими хубави описания на нейнитѣ безкрайни поля. Нека споменемъ едно отъ тѣхъ. „Широки, пространни полета въ празника на тѣхната пролѣтъ и красота: високи, изкласили ниви, леко полюлявани отъ вѣтъра като широко смарагдово море. . . Родната степъ излегната подъ грѣйналитѣ лжчи на слънцето, като засмѣна девствена хубавица, раздиплила до безкрайнитѣ хоризонти зелената си атлазена дреха съ разкошни, причудливи бродерии отъ жълтъ синапъ, ясносиня метличина и огнено-червени макове. И надъ всичко това едно